

**3** גיליון  
אלול ה'תש"ף  
ספטמבר 2020

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

# אחריו: נרצח

## ג'ר'ח

## ואש'דו

אורית קלופשטוק  
עלית שייר

עדי פלד־שריג  
מיתר קורמן

רחל נפרסטק  
ורד סער

אפי הלפרין  
חגית כרמל

שירה בן־ארצי־פלום  
עמית דרבקין





# דבר העורכים

בבראשית פרק ד מסופר שלצילה, זאת מהגיליון הקודם של נרוצה, היו שני ילדים:

”וְאֶכְלָה גַם–הוּא, יִלְדָּה אֶת–תּוֹבֵל הַיָּן--לִטָּשׁ, כָּל–חַיִּשׁ נְחָשׁ וַבְּרָזָל; וְאַחֹת תּוֹבֵל–הַיָּן, נְעֻמָּה” (בראשית ד, כ”ז)

המדרש מספר שבתה של צילה, נעמה, הייתה אשתו של נח. "ואחות תובל קין נעמה, א"ר אבא בר כהנא נעמה אשתו של נח היתה, למה היו קורין אותה נעמה שהיו מעשיה נעימים". אשר לנח מלמדנו הכתוב שהוא

”וַיִּנְחַמְנוּ מִמַּעֲשֵׂנוּ וּמִמַּעֲפָכֵנוּ יְדֵינוּ” (בראשית ה, כ”ט)

על שני אלה, על נח ועל אשתו, ששם לא ניתן לה בספר בראשית, נתבקשתם לכתוב. ביקשנו שתתנו דרור לדמיונכם ותספרו לנו ולקוראינו על הזוגיות של נח ואשתו, על טיב היחסים בין האיש הנוח ואשתו הנעימה: האם שיתף אותה בסוד תכנית ההישרדות שלו? האם הייתה נעמה עדה להתגלות האלוהית לנח והאם שמעה האל נותן הנחיות מפורשות לנח כיצד לבנות את התיבה ואת מי לאכסן בה? מה הייתה תגובתה? האם ניסתה להניא את בעלה מהמעשה? האם ניסתה להציל גם את משפחתה המורחבת, הוריה, אחיה ואחיותיה ועוד? האם הייתה שותפה לתכנון התיבה? איך התמודדה הקרוייה נעמה עם החיים בתיבה ועם כל החיות שעליה? ואיפה הייתה נעמה כשנח השתכר והתערטל? ומדוע נעלמה דמותה מיד כשהסתיים המבול?

שלחתם יצירות יפות. כולן יפות. מתוכן בחרנו עשר. שיתפנו יוצרים חדשים. תודה לכל מי ששלח ושפך אור על נח, על אשתו ועל מה שביניהם. המקרא לא נתן משקל לנעמה ולא נתן לה שם ורק "אשתו" קרא לה. אתם, הכותבים, החזרתם אותה לקדמת הבמה.

קריאה מהנה,  
עדנה אפק ואלירן דיין

## שימו לב:

הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהת העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.

בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם. העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.





כתב עת בעקבות דמויות המקרא

# אֶחָד־נֹרָצָה

William Blake  
Lamech and his Two Wives  
1795

12th-century Venetian mosaic  
depiction of Noah sending the dove  
Mosaic in Basilica di San Marco, Venice

## זֹכֶר הַבְּרִית אורית קלופשטוק

בְּשִׁבַּת הַצִּיּוֹרָה הַקִּשָּׁת  
מִפְּלָאָה וַחֲגִיגִית  
בְּשִׁמִּי חֵלוֹנִי הֶרְחוּץ מִגֶּשֶׁם  
וְאֲנִי יָדַעְתִּי שְׁאִתָּה זֹכֶר.  
שֶׁהִבְטַחְתָּ לִּי שְׁלֵעוֹלָם לֹא נִגִּיעַ לִקְצָה נָשׁוּב  
שֶׁתִּמִּיד יִפְתַּח לִּי שַׁעַר  
מוֹאָר צְבֻעוֹנִי וְרָחֵב  
לְלִבִּי.  
וּבְמִצְאֵי –  
יִרְדָּה הַחֲשֵׁכָה.  
גִּזַּר הַדִּין תָּם הַסִּתִּיו  
בְּמַבּוּל הַנּוֹרָא  
וְאִימָה  
וְהָרִי אָמַרְתָּ שֶׁנִּנְצַל שְׁנַיִם בְּתֵבָה  
זָכַר וּנְקֵבָה  
וְהָרִי הִבְטַחְתָּ

\* לזכרם של דין וסתיו שטבעו במעלית





כתב עת בעקבות דמויות המקרא

# אֶחָד־ נְרוּצָה

William Blake  
Lamech and his Two Wives  
1795

12th-century Venetian mosaic  
depiction of Noah sending the dove  
Mosaic in Basilica di San Marco, Venice

3

## כִּלְאָ שֵׁם חֲגִית כֶּרְמֶל

אֶנִּי רוֹצֶה לְהִכָּנֵס לַיְתָבָה  
לְקֹרֵא –  
לְאִשָּׁה בְּשִׁמָּה.  
לְפִתּוֹךְ אֶת הַצֹּהֵר  
וְלִנְשָׂאֵל  
אֵיךְ קוֹרְאִים לָךְ?

חֹסֵר שְׁמָה שֶׁל אִשָּׁת נָח  
לֹא נוֹתֵן מְנוּחַ.  
עֲנֵי לִי, אֵיךְ קוֹרְאִים לָךְ?  
אֶת שְׁמִיךְ  
רוֹצֶה לְצֹרֶחַ.

גיליון 3  
אלול ה'תש"ף  
ספטמבר 2020

זֶרַח וְאַשְׁדּוֹ





כתב עת בעקבות דמויות המקרא

# אחריו: נרוצה

William Blake  
Lamech and his Two Wives  
1795

12th-century Venetian mosaic  
depiction of Noah sending the dove  
Mosaic in Basilica di San Marco, Venice

## לב צדיק תמים עדי פלד-שריג

לעתים קורסת אשה מכבד רגשותיה. יצר מחשבות לבה רק רע כל היום והיא מתחרטת כי נולדה ונעצבים שמלתה היפה ותחתוניה המכתמים. אז אומרת היא כי תמחה רעה זו מפני אדמתה, מחשבות יום אתמול, חייה מאז לדתה אף לבה הטוב מוצא חן בעיניה כי צדיק ותמים הוא מתהלך בעולמה, את ילדיה הרתה ממנו וקויתה כי ידבק בם ולא ינקו מן הצרה החולה הרוחשת ממנה. ותשחת אותה אשמתה ותמלא ארס והרס ותאמר לעצמה כי קץ כל הרע בא לפניה, עמוסה ברמש היא, עליה להתחל עצמה מחדש. ועשתה תבת עצי חזק וצפתה אותה בצפת מפרדת מבית ומחוץ. וצהר תעשה בנחיריה שתהיה נשימה בטלטלה. ובאה אל התבה עם ילדיה ועם אשה, עם חדותה, עם אימתה, ומכל דבר יפה הכניסה שנים שנים וגם מבהמות נפשה הטמאות לקחה לה שתים שתים שלא ימחה זכרה. ונפתחו ארבות דמעותיה, נבקעו מעינות תהומותיה ויגברו המים וירבו עליה מאוד מאוד וכסו מכאוביה, רגבי עצבונה.

ויהי ארבעים יום וארבעים לילה ותגוע האשמה ותטבע המרה עד אשר שוכו מימיה. וכשתגיע האשה להרי האררט תפתח אשנב התבה אשר עשתה ותשלח עורב רוח רעה שייחזר ריקם ותשלח יונה לראות הקלו המים ותחזר היונה והנה עולם שלם בפיה ותשקט האשה. ותצא מן התבה, היא וכל בני ביתה ותשבוע כי לא תוסיף לקלל נפשה כי יצרה טוב מנעוריה ולא תוסיף להכות על אנושיותה ועל נשיותה. והרתה וילדה, מלאה עצמה בכל חסד ומגד ונעם, ברית כרתה עם לבה, קשת נתנה בשערה ולא היה עוד מבול על אדמתה.





# סיפור צֵדָה אפי הלפרין

אחרי מותה החליטו שלושת ילדיה הגדולים לשנות את שמה לַאֲשֶׁתָּה. לפי שעלתה כמו אֶש השמימה. וכך, במרוצת הדורות, נשתכח השם המקורי שלה. האם היה זה אִמְזָרֶע? אֶרְצִיאָה? נעמה? אף אחד כבר לא זכר זאת עת דור הַפְּלָגָה התפזר לכל עבר והחל לדבר במאות שפות שונות. ובחלוף הזמן גם השם החלופי נשכח, והיא נכתבה בספר הקדוש רק כאשתו של.

עוול גדול נעשה לה, שהרי היתה אֵם כל חי. לא פחות מַחֲוֶה המוכרת בכל בית בישראל. אך בניגוד לסבתא רבא המפורסמת שלה, שגם המרתה את מצִּוְתוֹ של אלוהים וגם הדיחה את בן זוגה לעשות זאת, אֲשֶׁתָּה הייתה זכה וברה ולא עָבְרָה כל עֲבָרָה. אשה מושלמת. היא נישאה לאיש צדיק, תמים וירא שמיים כמותה. גידלה במסירות את ילדיהם המשותפים ודאגה לכל מחסורם. סייעה לנֶחֱ, בעלה, בתכנון התיבה הענקית – שלוש קומות ותשע מאות חדרים – שנועדה לאכסן אלפי בעלי חיים. עמדה לימינו במהלך אותן שנות ההכנה הארוכות – מאה ועשרים לפי אחת הגרסאות – בהם לגלגו עליו כל שכניו ומכריו על שבחר לזנוח את עסוקיו האחרים ולבנות אותה – 150 מטרים לאורך, 25 לרוחב ו-15 לגובה, על חשבוננו. חיפשה ומצאה לבניהם המתבגרים כלות ראויות כדי לאפשר את המשך קיומו של המין האנושי לאחר הקטסטרופה שהשי"ת איים להנחית על בני האדם החוטאים. הצטרפה להפלגה המתישה במים הסוערים שכיסו לא רק את העמקים אלא גם את ראשי ההרים. עזרה לאישה להכניס לתיבה את כל זוגות החיות, הבהמות, העופות והרמשים שנכללו ברשימותיו המפורטות, ולהאכיל אותם במסירות מדי יום ביומו במשך למעלה משנה. וכשהכל נגמר והחיים חזרו למסלולם אף העניקה לו – על פי טענתו של אחד מאבות אבותיי המכובדים שנולד 3764 שנים לאחר המבול – בן נוסף, יוֹנִיקָן שמו, שהיה חכם גדול באיצטגנינות.

אבל בעצם התואר 'מושלמת' הלם אותה רק עד לפרשה המביכה שאליה היא נקלעה יחד עם בנה האמצעי. אירוע שערורייתי שאותו הצליחו צאצאיה המזועזעים ליחס לבעלה דווקא כדי למזער את נזקו – עונש מוות לגבר ולאשה המעורבים והרס שמה הטוב של המשפחה כולה.

הכל התחיל בכך שנח נטע כרם חדש. עֲזָקָהוּ, סְקָלָהוּ, עֵבַד את אדמתו בעזרת מחרשה פרי המצאתו, נטעו שֹׁרֶק, בנה מגדל בתוכו וגם יקב חצב בו. בצר וסחט את ענביו המשובחים, הכין מהם משקה תוסס שישמח לבב אנוש והביאו כמנחה לרעייתו האהובה שעליה נאמר 'אשת חַיִּל מי ימצא ורחוק מפנינים מְכָרָה'.

כמה לשונות רעות ריכלו שכתוצאה משתייתו היא השתכרה, לא עלינו, וכי עֲרֹתָהּ נתגלתה לָחֶם, בנם, עת הוא נכנס בטעות לאהלה; והדגישו שֵׁשׁ וַיִּפֹּת, שנותרו בחוץ, צעדו בזהירות אחורנית כדי להימנע מלראות, רחמנא ליצלן, את אבריה המוצנעים בטרם יכסוּהָ בשמלה.





והיו שהוסיפו בלחש מבשר רעות שעוד לפני שאֶחָיו הספיקו לעשות זאת, גבר יצרו של הסוטה עליו והוא בא על אמו מחוסרת ההכרה; ונשבעו בנקיטת חפץ שכתוצאה מגילוי העֲרִיות הזה נולד כנען, וכי זו בעצם הסיבה האמיתית לכך שנח קילל את בנו להלכה, שהיה גם נכדו למעשה, והפך אותו לעבד עבדים לשני אחיו–דודיו.

היה אשר היה, אֶנְשֶׁתָּה המשיכה לחיות עוד זמן רב לאחר שבעלה הלך לעולמו בגיל תשע מאות וחמישים. ובכל שנותיה כאלמנה לא חטאה ולא פשעה. ואני תוהה, האם זה צודק למחוק את שמה מספרי ההיסטוריה רק בגלל שפעם אחת ויחידה, במהלך חייה הכל כך ארוכים, היא שתתה קצת יותר מדי יין?





כתב עת בעקבות דמויות המקרא

# אֶחָדָה נְרוּצָה

William Blake  
Lamech and his Two Wives  
1795

12th-century Venetian mosaic  
depiction of Noah sending the dove  
Mosaic in Basilica di San Marco, Venice

7

## בְּאֶשֶׁר כָּלֹה הַמִּים שִׁירָה בֶּן־אֲרָצִי־פֶלוֹם

אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי עֵינִי, אִישִׁי.

נִשְׁכַּחַת מִלֵּב, נִסְתַּרְתַּם מֵעֵין.

לְבִי צָפֹן אֶת סוּדוֹתֶיךָ וְלַחֲשׁ לְךָ אֶמּוּנָה,

לִילָה אַחֵר לִילָה מִרְקָתִי אֶת נִפְשִׁי מִהֶעֱלִבּוֹנוֹת,

לֹא יָדַעְתִּי שֶׁמַּחֲקָתִי מִמָּנָה גַם אֶת נְשָׁמִי.

אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי עֵינִי,

סִפְרָתִי אֶת נְשִׁימוֹתֶיךָ בַּלִּילוֹת,

זוֹ אַחֵר זוֹ.

עוֹד תַּעֲטֹף אוֹתָנוּ הַלָּה מְרֹהֶיבָה שֶׁל צְבָעִים, חֲשִׁבֹתִי.

לֹא שִׁעְרָתִי שֶׁתִּמָּחָה אֶת דְּמוּתִי.

גיליון 3

אלול ה'תש"ף

ספטמבר 2020

זֶרַח וְאֶשֶׁדֶּזוֹ





## מיתר קורמן

אֲנִי מְקַנָּא לַיִוָּנָה  
אוֹתָהּ הוּא שׁוֹלֵחַ וְלֶהּ הוּא נוֹשֵׁק  
וְהִיא מְבִיאָה לוֹ שָׁלוֹם

אֲנִי מְקַנָּא בַּתְּנוּפָה  
בְּאִוִּיר הַפְּתוּיִם בְּמִשְׁק הַכְּנָפִים  
בְּיַד הָאוֹחֶזֶת שָׁלוֹם

אֲנִי מְבִיאָה לוֹ סוּפּוֹת וּבְרָקִים  
הַגִּשְׁם הַזֶּה הוּא עֲנִשִּׁי  
שֶׁלֹא הָאֲמִנְתִּי בְּאִישׁ הַהוֹזָה  
שֶׁלֹא בְּטַחְתִּי בְּאִישִׁי

הִיא מְבִיאָה לוֹ עֵתִיד בְּיָדָהּ  
עָלָה הַמוֹנֶשֶׁט לְשָׁלוֹם  
וְאֲנִי הֶקְטַנָּה, קִנְשֵׁת אֶמּוּנָה  
אֲרַבְּעִים לַיְלָה-יוֹם





# זֶרַח אִישָׁה וּדְיָבָה

## וּרְדִּי סַעַר

לַחֲיוֹת 350 שָׁנָה

זוֹ חֲתִיכַת תְּקוּפָה

וּמָה זֹכְרִים?

מִבּוֹל, עוֹרֵב, יוֹנָה

וְשֶׁהַתְּגִלְגָּלִיתִי שֶׁכּוֹר בְּגִינָה.

אַבֵּל תִּאָּרוּ לְעֶצְמֶכֶם

כָּזוֹ תְּקוּפָה, לְהִיּוֹת נָשׁוּי

לְאוֹתָהּ הָאִשָּׁה...

אֲזַ בְּהִתְחַלָּה, הִיא בְּאֶמֶת תִּמְכָּה וְעִזָּרָה

וְאַנִּי, כָּל יוֹמִי תִלְמִיד חָכֵם אָדוּק בְּאַמוּנָה

"נַח אִישׁ צַדִּיק וְתַמִּים" זֶה לֹא אֲנִי אִמְרָתִי, זֶה הָעִידוּ עָלַי אֲחֵרִים.

וּכְמוֹ כָּל זֶה צַעִיר, הִתְחַלֵּנוּ לְבָנוֹת לָנוּ חַיִּים מְשֻׁתָּפִים

בֵּית, יְלָדִים, שְׁנֵי כְּלָבִים. הַכֹּל כְּמוֹ שֶׁמֶקֶבֶל,

וְאֵז, בְּלִי הִתְרָאָה, נִקְרָאנוּ לְחֶמ"ל.

לְבָנוֹת תִּבָּה רַב – קוֹמוֹת

אֶרֶץ, גִּבָּה וּצְדָדִים, אֵינְסוֹף הִנָּחִיּוֹת

הַכֹּל מַעֲצִים: לַחֲטָב, לְשִׁיף לְמַסְמֵר, לַזִּפָּת, לְיֹשֶׁר

וְאִשְׁתִּי שֶׁתַּחֲיָה, כָּל הַזְּמַן דֹּאגָה לְאֲרוּחוֹת, לְשִׁתְיָהּ

וְאַפְּלוּ הִקִּימָה פֶּתַת תְּפִלָּה וּמְנוּחָה

אַבֵּל הַשְּׁכֵנוֹת... חֲבוּרַת תְּרִנְגוּלוֹת

אֲכָלוּ לָהּ אֶת הָרֹאשׁ, עֲרַעְרוּ לָהּ אֶת הַבֶּטְחוֹן...

אֲנִי וְהַבָּנִים עֶסוּקִים בְּעִבּוּדָה

מִבֶּקֶר וְעַד עָרֵב מְזִיעִים תְּנִשְׁמָה

וְהִיא עִם הָרִכְלָנוּיּוֹת כָּל פַּעַם מְגִיעָה עִם שְׁאֵלוֹת חֲדָשׁוֹת

נַח אֶתָּה בָּטוּיחַ שֶׁהַחֲלוֹנוֹת בְּכוּיָנִי אֲוִיר נְכוּנִים?

נַח, אֶתָּה מִתְכַּנֵּן לָנוּ יַחֲדוֹת הוֹרִים?

נַח, הַשְּׁרוּיִתִים לְכָל זֶה אוֹ מְשֻׁתָּפִים?

וְאַנִּי בַּעַל טוֹב, גְּלִיתִי סִבְלָנוּת

כָּל עָרֵב אַחֲרֵי הָעֶרְבִית, שְׁתִּינוּ יַחַד תִּהְיֶה לַעֲנָה

אֲנִי מִנְקֵר מֵת מַעֲיִפוֹת וְהִיא מְדוּחַת לִי עַל כָּל מָה שֶׁחֲדָשׁ בְּשִׁכּוּנָה

לֹא מִפְּסֻפְסוֹת אֶף סְפוּר, עוֹבֶרֶת אֵתִי כָּל שְׁכָנָה וּשְׁכָנָה.

וְאֵז נִכְנָסְנוּ לְסָגֵר שֶׁל 40 יָמִים...

גִּילְיוֹן 3

אֲלוּל ה'תש"ף

סֶפֶטֶמְבֶּר 2020

זֶרַח וְאִשָּׁה



# אחריו: נרוצה

William Blake  
Lamech and his Two Wives  
1795

12th-century Venetian mosaic  
depiction of Noah sending the dove  
Mosaic in Basilica di San Marco, Venice



אִמָּנָם הַחֲזִאי אָמַר צָפִי לַכֶּמֶה "עֲנִיִּים פְּזוּרִים"  
תֹּאמִינוּ גַם הַגִּשְׁם הָרָאשׁוֹן הָיָה עוֹצֲמֹתִי בְרָמוֹת  
אִף אֶחָד לֹא יֵצֵא לְרֻחוֹבוֹת.  
אֲבָל זֶה הִיָּתָה רַק הַהִתְחַלָּה  
וְהִגִּיעוּ עוֹד 150 יָמִים, שֶׁל הַמָּבּוּל שֶׁל הַחַיִּים.  
וְאִנְחֵנוּ בַּתִּבָּה, כָּל חַיֵּיתוֹ–יַעַר  
אֲשֶׁתִּי הִיָּקְרָה, אֲנִי, הַבָּנִים  
וְשְׁלוֹשׁ כָּלוֹת – כָּלָם בְּאוֹתָהּ הַקּוֹמָה  
קָחוּ לָכֶם רֹגַע לְדַמִּין אֶת הַתְּמוּנָה...

בַּהִתְחַלָּה כָּתַבְנוּ לוֹ"ז מְסֻדָּר:  
אִנְחֵנוּ כָּרְגִיל הַשְּׂכַמְנוּ לַתְּכָלוֹת  
הַנָּשִׁים בְּסִבָּב מְנִקּוֹת וּמִבְשָׁלוֹת  
צַעֲדָה שֶׁל פְּעַמִּים אֶת הַסִּפּוּן לְשֹׁמֵר עַל כָּשֶׁר וְשִׁגְרָה  
לְשִׁחַק קִצָּת דִּמְקָה, לְנוֹחַ  
לְשִׁתּוֹת תָּה, לֶאֱכֹל חֲצִי תַפּוּחַ  
לֹא לְשִׁכַּח לְהֶאֱכִיל אֶת הַחַיּוֹת, לְכַנּוֹת אֶת הַיְּצִיאוֹת  
לִתֵּת לָהֶן קִצָּת יַחַס וְגַם לְשַׁחֵר ת'עֲצָמוֹת

נִשְׁמַע כָּאִלוּ הַכֹּל הַתְּנַהֵל נִפְלָא כִּמּוֹ שְׁעוֹן  
אֲתָם לֹא מְבִינִים כֶּמֶה טְרוּף וְשִׁגְעוֹן.  
אַחֲרֵי שְׁנֵי יָמִים שֶׁל סִבָּב מִבְשָׁלוֹת  
הִחֲלוּ מְרִיבוֹת בֵּין הַכָּלוֹת...  
זוֹ מִבְשָׁלֶת מִתְבָּלָן וְזוֹ רוֹצָה טְבֻעוֹנִי  
וְהַשְׁלִישִׁית כָּל הַזְּמַן עִם בַּחִילָה  
וְאֲשֶׁתִּי עֵדִין מִתַּעֲקֻשֶׁת  
שֶׁהַמַּטְבַּח זֶה רַק הַמַּמְלָכָה שְׁלֵה  
שִׁי־צֹאוּ לָהּ מִכָּל הַיְּרִידִים וְהַפִּינוֹת  
אִיךְ אֶפְשָׁר לְהַשְׁאֵר נָשִׁי שְׂפּוּי בַּתִּבָּה עֲמוּסָה שְׂכָזָאת?  
כָּבֵר לֹא הָיָה לָהּ אֶת הַשְּׂכָנוֹת וְאֶת הַסְּפוּרִים מִהַשְּׂכוּנָה  
הִיא כָּל הַיּוֹם מִבְשָׁלֶת וְאוֹפָה וּבִהְתָּאֵם תּוֹפֶכֶת גְּזָרְתָהּ  
(כִּכָּה הִיא נִרְגָּעֶת, זֶה מָה שֶׁהִיא אֹמְרָה)  
אֲזַי כִּמּוֹ כָּל זֹיג נָשִׁי מֵאָה שָׁנָה...הַפְּרֻדְנוּ כּוֹחוֹת  
הִיא נִשְׁאָרָה בִּיחִידַת הַהוֹרִים  
שְׁלוֹשָׁה כּוֹיֵבִי אֲוִיר וְשִׁרְוִיתִים מְפֹאָרִים  
וְאֲנִי הִלְכֹתִי לִישׁוֹן בְּכָלוֹב הַצִּפּוֹרִים.  
עִם הַזְּמַן יִצְרֹתִי קִשְׁרִים טוֹבִים עִם הָעוֹרְבִים,  
תֹּאמִינוּ לִי שִׁישׁ לָהֶם שֶׁכָּל וְהֵם לֹא סִתָּם צוֹחִים...



# אחריו: נרוצה

William Blake  
Lamech and his Two Wives  
1795

12th-century Venetian mosaic  
depiction of Noah sending the dove  
Mosaic in Basilica di San Marco, Venice



הַיּוֹנִים הָיוּ יוֹתֵר מִפְּנֵמוֹת  
בְּסוֹף לְכָל־נוֹ הָיוּ אַחֲלָה שִׁיחוֹת.  
אֶת אִשְׁתִּי רָאִיתִי בְּאֲרוֹחוֹת  
גַּם קִצַּת בְּחָגִים, וּבְאֲרוּעִים מְשַׁפְּחֹתַיִם  
זֶה הָיָה סְדוּר טוֹב מְאֹד  
אִין מָה לְדַאגְ.

הַסִּתִּים הַמְּבוּל  
אַתֶּם זוֹכְרִים: עוֹרֵב, יוֹנָה עָלָה שֶׁל זֵית  
יֵצְאוּ לְדֶרֶךְ מִשְׁפָּחָה, יִרְדְּנוּ מִהַתָּבָה חֲטִיבָה  
לְכָל בֶּן, שִׁיְהִיָּה בָּרִיא, נוֹלָדוּ יִלְדִים,  
גַּם כָּל חֵיתוֹ–יַעַר הִבִּיאוּ צִאֲצָאִים  
וְרַק אֲנִי מִנְסָה לְשֹׁמֵר עוֹד עַל פָּאסוֹן  
שֶׁל בַּעַל אוֹהֵב, זוּגִיוֹת שֶׁגִּעוֹן וְחַיִּי מִשְׁפָּחָה  
אוֹמֵר תּוֹדָה לָאֵל, מְנַשֵּׁק אֶת הָאֲדָמָה  
וּמַחֲפֵשׁ לַעֲצָמֵי לְפָנִסְיָה תַּעֲסוּקָה  
פַּעַם שֶׁמַּעֲתִי שֶׁלַּעֲבֹד בְּגִינָה  
טוֹב לַגּוֹיֵף וְגַם לַנִּשְׁמָה  
אֲז תִּגִּידוּ לִי אַתֶּם אַחֲרֵי שֶׁחֲגַגְנוּ חֲתֻנַּת פֶּסֶף וְזָהָב וּפְלָטִינָה  
תַּעֲשׂוּ אֶת הַחֲשָׁבוֹן כְּמָה פְּעָמִים  
לֹא הֵייתֶם רוֹצִים לְשִׁתּוֹת קִצַּת מִיץ עֲנָבִים?





# בְּתִי זַעֲמָה רַחֵל נִפְרָסְטָק

קָרָאתִי לָךְ כְּנִשָּׁם אִשָּׁתְךָ נֹחַ  
יַחֲלֵתִי שְׁתֵּהֲיִי יָפָה כְּמוֹךָ,  
נְעִימָה כְּמוֹךָ וַחֲכָמָה כְּמוֹךָ  
אֶךְ אֶתְּ עֲלִית עַל כָּל הַצִּפִּיּוֹת  
לְשִׁמּוֹךְ אֵין צֶרֶךְ לְהַקְדִּים  
אִשָּׁת –  
אִם –  
בֵּת –  
אֶתְּ נַעֲמָה  
בְּזָכוֹת עֲצָמְךָ.





# אשׁ־דו עילית שייר

נוֹחַ לֹא הָיָה אִישׁ נוֹחַ  
לֹא לְאִשְׁתּוֹ, לֹא לְבָנוֹתָיו  
כָּל כֶּף קָל הָיָה לְשֹׂכּוֹחַ  
מִתִּי שֹׁכְבָה בְּרוֹעוֹתָיו.

הָאִישׁ עָבַד אֶת אֱלֹהֵיו  
בְּנֶה תִיבָה, אָסַף חִיּוֹת  
וְהָיָה תָמִיד נוֹתֵרָה לְבַד  
בְּבֵית דָּל עִם הַבָּנוֹת.

נוֹחַ הָיָה אִישׁ צַדִּיק בְּדוֹרוֹ  
יָשָׁר וְתָם בְּכָל דְּרָכָיו  
אָךְ הוּא שָׁכַח אֶת שֵׁם אֱלֹהֵי  
וְהִתְעוֹרָר סָב לְבָנָיו.

זֶרַח וַאֲשֵׁדו

גיליון 3  
אלול ה'תש"ף  
ספטמבר 2020





כתב עת בעקבות דמויות המקרא

# אֶחָד־נְרוּצָה

William Blake  
Lamech and his Two Wives  
1795

12th-century Venetian mosaic  
depiction of Noah sending the dove  
Mosaic in Basilica di San Marco, Venice

## זֵאֵלִים דִּם עמית דרבקין

עָשָׂה לוֹ תִּבְתַּעַי־גֹּפֶר,  
אִישׁ צִדִּיק תְּמִים בְּדוֹרוֹתָיו  
וּבָא אֶל הַתֵּבָה עִם אִשְׁתּוֹ וּבָנָיו.  
וַיִּסְגֹּר ה' בַּעֲדָם,  
כְּמוֹ אֲסִירִים בְּבֵתֵי אֲסוּרִים  
שֶׁנֶאֱטָמָה עֲלֵיהֶם דָּלֶת סִתְרִים.

לֹא הֵאִירוּ מְאוֹרוֹת בְּעוֹלָם,  
וְהִצָּנָה עָטְפָה אֶת עוֹרָם.  
אִשֶּׁת נֹחַ הִבִּיטָה בְּכַפְּנָיו שֶׁל בַּעֲלָהּ,  
וּרְאֵתָה בָּהֶם אוֹקֵי־נֹס שֶׁל תְּשִׁישוּת וַיִּגִּיעָה.  
הִשְׁתַּכַּחַה מֵהֶם טַעְמָה שֶׁל שִׁינָה,  
כִּי הֶאֱכִילוּ חַיּוֹת לֶאֱרֹךְ יָמָמָה.

וּבְכָל רִגְעֵי שְׁהִיְתָם,  
חִכָּתָה שְׁיִבִּיט בָּהּ, לְתוֹכָהּ  
וּכְמוֹ פַּעַם, יִלְחֹשׁ בְּאוֹזְנָה מְלוֹת חֲבֵה  
אֶךְ נִפְתְּקוּ הַמַּלְיִם מִפִּיּוֹ, אֶף מְלָה  
לְבוֹ נֶאֱלָם דִּם, נִדָּם  
מִצַּעַר עַל חֲרָבָנוּ שֶׁל עוֹלָם.

וּכְשֶׁהִגִּיעָה הָעֵת לָצֵאת מִהַתֵּבָה,  
וְכִף רַגְלָם דִּרְכָה בִּיבִשָּׁה.  
הִיא יִדְעָה בְּכָל נִימֵי יִשׁוּתָהּ,  
כִּי לֹא יוֹעִילוּ לָהּ כָּל מְלוֹת הַנִּחֲמָה  
לַעֲקֹר מִקְרָבוֹ אֶת רִגְשׁוֹת הָאִשְׁמָה.





# חפשו אותנו גם בפייסבוק:

## /narutsa.magazine

**שימו לב: הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.**

**כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.**

**בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.**

**העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,**

**לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת**

**ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.**

**מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין**  
**עיצוב גרפי: אלירן דיין**